peastnud. Agga Jummal ei lasse ennast mitte pilgata, ilma temma abbita ei wöi meie middagi tehha. Mitte kaugel weski majast ellas üks rikkas mees, kellel täis ellamine käes olli. Naest ja lapsi ei polnud temmal olla; sepärrast sai pärrast temma surma köik ta warra oksjoni peal ärramüdud. Kõigelt poolt tullid rahwas kokku; Karel tahtis ommale' ka tükki põllumaad osta. Kaup läks heaste korda, ja Karel läks omma sõbradega kõrtsi liku wõtma. Seal sai mõnda juttu aetud ja wannad sõbrad tullid kokku. Ühhe laua peal mängiti kaarta, seal tõusis üks meestest üllesse ja läks Kaarli jure pilgates: „Noh! wanna wend," ütles ta, „kahheksa aastad polle sa ennam kaartidega teggemist teinud, sa aina kardad neid, agga tänna sa pead meie hulkas ollema." Kaarli pea olli kange joma ajast sojaks läinud, ta unnustas sel silmapilgul omma töutust ärra, mis ta omma Ömmisteggiale lubbanud, ei ilmas ennam kaarta mängida; ta laskis omma meelt pörata ja hakkas agga mängima. Jubba

olli tük öhtut läinud ja öiete pimme öues, kui Karel hakkas koju minnema. Mitte kaugel weski maiast olli maantee äres surr kiwwi-murd. Muidu kui Karel öhtutel koju läks, paistsid küllast tulled, sel õsel agga olli paks uddu, nõnda et ta mitte jalge ette teed ei woind nähha, weel wähhem tuld küllast. Ta eksis ärra ja läks sedda teed, mis kiwwi-murdu wiis. Teadmata astus ta kõrge rünka pealt äkkitselt süggawa auku, ühhe sammuga ellust surma. Inimesed, kes seal liggi ellasid, kuulsid üht müddinad, agga arwasid et kaljutükkid murru rünkast alla kukkuwad, ja ei märkand ükski watama minna. Jubba hakkas koitma, ja Karel ei olnud weel koddu, naene, kes köige ö temma pärrast rahhuta olli, satis sullasid wälja. Agga enne weel kui nemmad minnema saiwad, kandsid jubba kiwwi-murru töteggiad möldri surnud kehha maasse ja räkisid, kus nemmad tedda ollid leidnud. Kui ränk naese ja laste kurbdus olli, wõib iggamees isse mõista. Nüüd on jubba wiis aastat sest